

Перемагає людяність

Нещодавно в Будинку естетики та дозвілля міста Чернівців відбулася прем'єра вистави «Фро» за п'єсою молодого чернівецького автора Валерія Анохіна в постановці аматорського об'єднання «Територія натхнення», що діє при цьому клубному закладі. Багатоох глядачів зацікавила назва вистави. Фро – не просто невідоме слово. Так древні германці називали бога любові й миру.

Хоча надзвичайно концентрований сюжет п'єси зав'язаний на сумних та кривавих подіях Другої світової війни, однак автор поставив за мету не лише розвінчання ідеології нацизму. В центрі уваги – своєрідна психологічна дуель між німецьким офіцером і молодим радянським психіатром, яка в силу обставин змушена взяти на себе керівництво евакуйованою лікарнею і стати універсальним лікарем.

Цікава архітектоніка самої п'єси та її сценічне рішення. В першій половині дійства безумовним лідером ситуації є нацистський офіцер Франк. Він добре освічений, іронічний і навіть інтелектуальний. Дошкульні вербальні ляпаси радянській дійсності від виконавця головної чоловічої ролі – самого автора п'єси – викликали жваву реакцію в глядацькій залі. Але найбільше психологічне навантаження все ж таки лягло на виконавицю головної жіночої ролі – керівника аматорського об'єднання Еллу Мадей. Образ її героїні перебуває в постійному розвитку. Якщо в

першій частині вистави це трохи наївна дівчина, монологом якої переповнені радянськими кліше, то в другій – це вже доросла людина, життя якої опалила страшна війна. Прискіпливий глядач помітив її змужнілий голос, іншу міміку і навіть вираз обличчя. Вона пережила велику трагедію – розстріляли всіх її пацієнтів, але знайшла в собі сили жити й працювати задля тих, хто потребує її допомоги.

Однак знаменита теза «на війні дорослішають швидко» у виставі трансформується в актуальні питання: як жити і заради чого жити? Тим більше, що мінімалістичні декорації вистави створювали відчуття хаосу, невпевненості й мінливості історичних подій. Додат-

кове психологічне навантаження створювала й добра гра молодого актора-аматора Леоніда Гречки, який виконував роль ще одного нацистського офіцера. Цей дещо гротескний образ, на думку багатьох глядачів, досягнув головної – передати відчуття страху і невпевненості, який з року в рік під час тієї війни дедалі більше оселявся в душах загарбників.

Хочеться окремо відзначити, що режисер-постановник Олена Василичук та актори Петро Вольський, Олександра Дяченко, Василь Кузьмук, Микита Ігнатів, Марина Косован зробили все можливе, щоб відійти від часто невиправданих сучасних тенденцій, зокрема захоплення натураліза-

цією сценічної дії. Театр має бути театром, тому деякі дії героїв ледь окреслені. Проте цей своєрідний абрис не позбавляє глядачів відчуття причетності до тих подій. Вони мимоволі втягуються в творчий процес: співпереживають, обурюються, жаліють, прощають.

Вистава йде без антракту, але ці півтори години пролітають наче одна мить. Кожен герой, навіть якщо ми бачили його лише один чи два рази, запам'ятовується. Кожен діалог сповнений сенсу і кожне слово сказане недаремно. Звісно, її не можна порівнювати з професійними театральними постановками. Але вона має величезну перевагу – наповненість почуттями та емоціями. Це живий спектакль, а таких залишилося дуже мало. Якщо не зважати на певні огріхи в грі та помітне хвилювання молодих акторів, творчому складу вдалося донести головну ідею. Тим, хто кидає на виставу свого кривавого бога мільйони чужих життів, треба бути готовим до того, що рано чи пізно він зажадає життя й душу самого «жерця».

Вистава «Фро» – спільний творчий проєкт молодого аматорського театального об'єднання «Територія натхнення» та новоствореного єврейського театру-студії «Естер» при Чернівецькому обласному благодійному фонді «Хесед-Шушана». Поставила виставу режисер театру Олена Василичук. За словами його директора Олександра Авербуха, така співпраця триватиме й надалі. В подальших творчих планах – відродження славних традицій єврейського буковинського театру й активна участь у різноманітних фестивалях і конкурсах.

Анна ДУБЕЦЬ.

Фото Ігоря МОЛОТКІНА.